

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 26. mal. serpana 1889.

List 30.

Poslušajte, koliko je vredna gorečnost!

(Konec.)

4. Spreobrnjenje duš je potem še najbolj zaslužljivo delo: kajti

a) naj ima še tako veliko zasluženje kaka telesna dobrotā, miloščina in telesna dela usmiljenja: vendar ima še večje zasluženje dušno delo ljubezni. Kako veliko zasluženje bi imel oni, ki bi vse uboge preživel, vse bolne ozdravel in vsim terpečim postregel! In vendar je več storil tisti, ki je človeka samo enega greha obvaroval, eno dušo rešil! Kajti, kakor je duša več memo telesa, tako so tudi oni, ki z opominjevanjem in neutrudljivim podučevanjem zašle in lene pripeljejo na pravo pot, večjega plačila vredni, kakor oni, ki ubogim samo denar in druge časne reči darujejo.

Če tudi daš vse svoje premoženje ubogim, in če bi bilo še večje, kakor vsi zakladi Salomonovi in Krezovi: je vendar oni več zaslužljivega storil, ki je samo eno dušo rešil. Sv. Krizostom toraj prav govori: „Ako tudi neizmerne zaklade med uboge razdeliš, bodeš vendar mnogo več storil, če eno samo dušo spreoberneš.“

b) Če že rešitev telesnega življenja kakega človeka, ki mora, čeprav je sedaj smerti rešen, kmalu umreti, zasluži čast, plačilo in veliko zasluženje, in to še večkrat od države: kako plačilo, kako zasluženje si še-le oni pri Bogu zadobi, ki je eno dušo večne smerti rešil in ji s tem pripomogel, da je večno življenje dosegla, katerega po smerti nikdar zgubiti ne more? Kako pla-

čilo bi oni dobil, ki bi sina ali nevesto kralja samega iz ognja rešil, v katerega je padla? Ravno tako tudi oni ne bode pri Bogu manjšega plačila zadobil, ki je od Boga serčno ljubljene duše večnega ognja rešil! Taki bodo svoj dan veliko plačilo dobili. „Oni, ki mnoge k pravičnosti napeljujejo, se bodo svetili kakor zvezde na nebu od vekomaj do vekomaj.“ je obljubil sv. Duh po Jezusu Sirahu. Jednaki bodo svitlim zvezdam. Če tudi ta svet, ki pozna samo skerb za časno, telesno in zunanje spoštovati, skerbi za dušo ne poplača ali ne pohvali, ker tega ne razume: je to vse drugače pred Bogom, ki veliko bolj gleda na dušo, kakor na telo, veliko bolj na večnost, kakor na časnost, in zato vse drugače kakor svet presodi.

c) Bog tako visoko ceni spreobrnjenje ene duše, da obema, spreobrnjencu in spreobrnjevalcu, grehe odpusti in oba zveliča. Sv. Jakob piše: „Bratje moji! Če bi kdo izmed vas na napačno pot zašel in bi ga kdo zopet na pravo pot zavernil, naj si zapomni, da on, ki grešnika njegovih zmót otmē, reši njegovo dušo smerti in pokrije množico grehov.“ Kdor tedaj grešnika spreoberne, si pridobi s tem velikansko zaslugο, ker dušo večne smerti reši in veliko njegovih grehov pokrije, ker s pokoro so mu vse pregrehe odpuščene: „Če hudobni pokoro dela za grehe, katere je storil, in na vse zapovedi pazi, naj živi; jaz se nočem njegovih pregreh nič več spominjati.“ A ne samo grehi spreobrnjenega človeka se s tem pokrijejo, temveč tudi mi zadobiva-

s tem odpuščanje grehov. „Večkrat zamorena od nas rešena duša pri Bogu odpuščanje neštevilnih grehov doseči in sodnji dan biti cena naših duš.“

d) Da, skerb za zveličanje duš se lahko primerja sodelovanju pri Kristusovem odrešenju, ravno tako sodelovanju pri njegovem zasluženju, ker mi s tem tudi soodrešniki duš postanemo — sicer ne iz nas in po nas — temveč v Bogu in Kristusu.

5.) Spreobrnjenje drugih je tedaj še najkoristnejše delo za nas. Ko se je nek škof pri sv. Francišku Saleziju pritožil, da je jednak baklji, ki drugim sveti, sama sebe pa pokončuje, da mu vsled premnogih opravil primanjkuje časa skerbeti za svojo dušo in se zato svoji službi odpovedati hoče, da bode zamogel tudi za svojo dušo skerbeti, mu svetnik odgovori: „Najboljše sredstvo v popolnosti napredovati je v tem, da druge z učenjem in lastnim zgledom k popolnosti napoljujemo, za kar smo vsled svoje službe tudi poklicani. Blagor bližnjega je tudi večji del našega lastnega blagra. Kako tedaj bi skerbeli ne vi za svojo lastno dušo, ako delate za blagor pospeševati, če za bližnjega dušo ne skerbite, ker ste za to poklicani?“

Taisto vidimo tudi v vsih predmetih in v človeških znanostih. Kolikor več vode kdo iz vodnjaka zajme, toliko bogateje in bolj čista teče voda. Nož ostane svitel, dokler ž njim režemo; če ga pa ne rabimo, kmalu zarjovi. S tem, da ogenj druge reči prižiga, ne zgubi svoje moči, temveč pomnoži jo. Kdor druge podučuje, nič samega sebe z učenjem. Kar drugim povemo, povemo tudi samim sebi, in vést nas peče, če hočemo biti mlačni in nepopolni; po nesreči drugih postanemo bolj pazljivi in toliko bolj pridno molimo, se premagujemo, ponižujemo, dobro ljubimo, hudo studimo veliko bolj, kakor če bi kar tje v en dan živeli. V vestnem izpolnovanju svojih dolžnosti nasproti bližnjemu, v svoji gorečnosti za njegov blagor je tudi naša lastna korist in naše napredovanje v popolnosti. „To je dokaz naše popolnosti,“ pravi sv. Krizostom, „če nismo samo zase skerbeli, temveč tudi bližnjemu koristili.“ Toliko je gotovo: Kdor je goreč za rešitev duš, tudi tako lahko mlačen ne postane, kakor tisti, ki je nemaren. (Prim.: *Annal. St. Pav. 1889.*)

Starišem otrok, ki grejo k prvemu sv. Obhajilu.

Žali, da mnogi stariši sicer skerbno poprašujejo, če njih otroci dobro napredujejo v branji, pisanji in računjenji; če pa znajo in razumejo kate-

kizem, to jih k večjemu le takrat skerbi, kadar tiče dopuščanje k prvemu sv. Obhajilu, in še takrat ravno le iz tega vzroka, ker jih je sram, ako bi bili njih otroci odverženi. Ali ne bojo po tem takem otroci, djali bi, po sili mislili, da je znanje posvetnih reči veliko bolj važno, ko znanje v božjih rečeh? In kje ostane tu živa vera v mogočnost in veličastvo Božje, ki daleč presega vse posvetno?

Najprvo naj stariši pridno skerbé, da se otroci katekizma in zgodb sv. pisma marljivo učé. Dajte jim potrebnega časa za učenje, pomagajte jim, če se jim prav ne vspešuje, kolikor morete, izprašujte jih sem ter tje iz katekizma, in o priložnosti poizvedite, kako so kaj duhovni in učitelji z njimi zadovoljni v veronauku. Naj vam tudi včasih pripovedujejo, kaj da se jim je naučiti iz zgodb sv. pisma.

Posebno skerbno se pa mora z otroci ravnati o prvi spovedi in prvem sv. Obhajilu. Treba jih je delj časa poprej vsak dan opominjati, da naj se dobro pripravijo, in brez odloga pričnó vseh grehov se ogibati, katerih se imajo pri spovedi obložiti. Žal, da je dokaj starišev, kateri o prvem sv. Obhajilu svojih otrok le na to gledajo, da jim napravijo lepo obleko. In še celo sv. Obhajila dan ne véjo nič boljšega storiti, ko o obleki obhajancev govoriti in skerbeti, da bi otroke prav dobro pogostovali. Se vé, da naj se ta dan tudi po zunanje kaže kot velik praznik; to naj se razodeva v vsem hišnem obnašanju vašem, in po tem naj se tudi vaši otroci oblečójo. Toda ali je to prva stvar? Ali naj se okoli teh zunanosti vérti vse vaše čutenje, vaš govor in vaše mišljenje? Od svetega Alojzija pravijo, da ni bil svojega prvega sv. obhajila dan nič več Alojzij, ampak popolnoma angelj. Če tudi niso vaši otroci popolnoma angeljci, hočemo vendar le v Boga zaupati, da so ta dan bolj angeljem podobni, kakor poprej, in da imajo okus neizrekljivo srečnih občutkov in nebeških sladnosti. O, vendar nikarte jim te sreče iz serca ne tergajte s praznimi marnjami, — to bi bilo kruto in neusmiljeno! Pustite jih vendar ta veliki, sveti dan pri mirú, da naj čutijo, kaj se pravi Jezusa ljubiti in pri sebi imeti. Morebiti je ravno spomin na to blaženost pomoček, kateri jih pregréh obvaruje, ako zabredó kdaj v velike skušnjave.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Pregled okrajine S. Križa čč. oo. frančiškanov vsled poslednjega okrajnega kapiteljna, od 17. jul. id. 1889.)

Prečastiti in častiti PP. *) so bili zvoljeni ali poterjeni, kakor nasleduje:

Provincijal: P. Placid Fabijani. Kustos: dosed. provincijal P. Evstahij Ozimek. — Definitorji PP.: Julij Brunner, Stanislav Škrabec, Hugolin Sattner, Robert Dolinar.

Gvardijani:

V Ljubljani: P. Evstahij Ozimek (bis Ex-Minister prov. etc.) Drugi v Ljubljani: Vikar P. Kalist Medic (Definit. hab. et Paroch. admin.) P. Tadej Gregorič, stalni kustos, prokurator (exhort. PP. et FF. clericorum et ff. laicorum); P. Benjamin

*) Zaradi preciznosti naslovi nadalje niso ponavljani. Posneli smo le nekoliko iz obsirnišega odloka prečastu. zbora. Vr.

Fabijan (coop. paroch.) P. Ehrenfrid Zupet, (guard. et schol. pop. emerit., subsid. paroch.); P. Rajn. Kokalj, provincijalov tajnik in knjižničar; P. Angelik Hribar (conc., magist. cantus et organ. etc.); P. Jos. Bizavičar (coop. paroch., praes. et visit. III. Ord. et director sacristiae). — FFr.: Edmund Vehovec (hortul.); Peter Arhar (defic.); Melhijor Kos (sartor et promus); Jernej Zupančič (coquus); Jona Kranjec (janitor); Valentin Rapè (sacrista); Erazem Zabukovec (hortul. et org. secund.); Tobija Kovačič (sartor).

Na Tersatu: Gvard. zopet P. Julij Brunner; vik. P. Pacifik Fister.

V Gorici: gvard. zop. Bazilij Dolinar (lektor, praes. et visit. III. Ord.), vikar zop. P. Bernard Vovk (Ex-Cust. Def. hab., vic. dir., lektor). P. Stanislav Škrabec (lect. et redact. folii „Cvetje“) itd.

V Novem mestu: gv. P. Inocencij Koprivec; vik. Hugolin Sattner, itd.

V Kamniku gvard. novi Konstantin Luser (lect. magist. cleric.); vik. P. Albin Bregar (vice-dir. et lector). I. t. d.

V Pazinu: gvard. zop. P. Hugon Novljan, (prof. em. etc.). Vik. P. Efrem Turk, (cath., exhort. etc.)

V Samoboru: gvard. zop. P. Feliks Podbregar (praes. III. Ord. et catech.), Vik. P. Kalasankcij Margreiter (conc. etc.).

V Klanjcu: gvard. novi P. Samuvel Kimovec (par. admin. etc.) Vik. P. Rajmund Podlipec (cat., praes. III. ord. etc.).

V Nazaretu: gv. zop. P. Viktor Jerančič (adm., Def. hab., Director etc.) Vik. P. Atanazij Krajnik (Def. hab., mag. cleric. nov.)

V Karlovcu: gvard. zop. Robert Dolinar (adm. par.) Vik. P. Grát Pfeifer (conc. ord., hosp. milit. provisor). Itd.

V Brežicah: gvard. zop. P. Rudolf Dolinšek (Def. hab. etc.) Vik. P. Kornelij Arko, (praes. III. Ord. etc.)

V Jaski: gv. zop. P. Gotfrid Hlebec (exhort. ff. laic. etc.) Vik. P. Jan. Ev. Žibrat (Def. hab., conc. etc.)

Iz Ljubljane. (Slovesnost v uršulinskem samostanu. Naprava v prid nove meščanske dekliške šole.) V uršulinskem samostanu je bila preteklo soboto, 20. t. m., spomina vredna slovesnost; pridobil je namreč ta vstav za nauk ženske mladine znamenitih moči, ne le sploh za redovne, ampak posebej tudi za šolske potrebe. Imeli so ob sih zjutraj prevziš. gospod knez in škof sv. mašo in tehten slovensk govor do 7 gospodičin, ki se na novo darujejo redovniškemu poklicu, in do obilnega pričujočega občinstva. Govor je napravil prav prijeten vtis do občinstva.

Bile so pri tej slovesnosti preoblečene naslednje gospodičine: Frančiška Gutnik iz Št. Vida nad Ljubljano, Frančiška Štupica z Nabrežine, in Lucija Bizjak iz Tersta; slovesno obljubo pa so storile gospodičine: Tekla Praprotnik iz Ljubljane, Rafaela Žagar iz Ljubljane, Rozalija Martinčič s Št. Jurija pod Kumom, in Marija Uršula Nanovska.

Popoldne tistega dne so bili po navadi povabljeni tudi k pogostovanju starši in svoji dotičnih novink in prijatelji samostana. Bila je prav lepa družba čez stotino oseb, med njimi deželni glavar dr. Poklukar, mestni župan Grasselli, vodja in poslanec Povše, prošta dr. Klofutar in dr. Jarc, in dr. O tej priliki smo videli tudi krasne nove šolske sobane ob „Zvezdi“, po 18 stopinj dolge, in primerno široke in visoke, ki ima vsaka po 4 visoke okna itd. — vse primérno za višjo oliko slovenskih hčerí, kakor jo namerjajo napraviti, menda že v malo mescih. Kakor lega kraja, tako so tudi duševne moči in zmožnosti ondi zedinjene za vgodno žensko oliko, česar je porok tudi sedanji mladi naraščaj novih gospodičin, med kterimi je tudi hčerka znanega ljubljanskega učiteljskega strokovnjaka, gosp. Praprotnika in druge za šolstvo omikane gospodičine. Gospé redovnice sploh so iz mnogih krajev, zmožne domačega in družih jezikov, izurjene mnoge tudi v glasbi, ročnih delih itd. Vélíki vert je kakor nalašč pripraven za zvežbanje v gospodinj. strokah itd. Daleč od prazne „koketerije“ deklice v samostanskih šolah dobijo postavno, pa mnogostransko oliko, kakor je v djanskem življenji res potrebna. V tem so šole ljubljanskih gg. uršulinarič od davno znane in priljubljene pri stanovalecih, in po pravici se smejo nadjati, da pod modro vlado č. gospé prednice Antonije Murgelj se ta slovez ne bo le samo ohranil, ampak tudi množil. Bog daj srečo!

Preštempljane znamke ali marke. Nabiranje tacih mark napreduje prav dobro. Odkar sem to, ne ravno lahko opravilo sprejel, odposlal sem že blizo 80.000 raznih mark. V kratkem času imam okroglo število 100.000. Ogromno število mark dobil sem po velečastitem g. monsignorju L. Jeranu; verlemu gospodu pomagali so v zbirko tudi pridni učenci. Serčna hvala obojnim! Več tisoč mark došlo mi je od neke pridne roke in blage duše iz Mengša. Blagemu dobrotniku ime je And. Vehovec. Iskreno mojo hvalo moram izreči preč. g. Poču, dosedanjemu kuratu v Šturjah na Vipavskem. Morda mi kedo ne bo verjel, in vendar mi je prva poslatev ravno njegovih starih avstrijskih mark vergla nič manj kot 22 gl.! Mark je bilo le okoli 1000, — toda većinoma Mercur prejšnjih let. —

Pa — naj bo, ne bom dalje omenjal posameznih oseb, preč. gg. duhovnikov in učiteljev, kakor tudi družih gospodov in gospodičin, ki se hvalevredno trudijo v blagi namen ter me jako vspešno podpirajo, rečem le samo: Vivant sequentes! prosim le naprej! — Na Goriškem začele so mi marke zbirati celo nežne ročice malih deklic; posebno sočutje in ljubezen čutijo do ubogih sirotic brez kersta, brez krubka, brez šole — brez omike. Jako me je ganilo, ko dobim une dni lepo zbirko tudi iz rok nedolžnih otročičev. To je lepo! Nedolžnost pomaga nedolžnosti; kristjanski otročiči pomagajo reševati poganske otročiče! — V zahvalo in v nadaljno spodbudo poslal sem verlim deklicam nekaj brošuric. „Dejanja sv. Detinstva.“ To dá jim še večjo serčnost in veselje. Omenjeno bodi memogredé, da te brošurice ali knjižice so vedno lepše in kaj spodbudljive. O kako radi jih prebirajo udje sv. Detinstva! Toda — le premalo in prepočasno širi se blaga ta bratovščina. Dolžnosti njene so silno lahke, dobički pa silno ve-

liki. Bratje! ne bojmo se dela! „Sovražnik naš dela na vso moč.“

Da se marke brez zobkov kakor tudi izrezane ali odstrižene ne jemljejo, bilo je že rečeno v lanskem naznanilu. Prednost imajo vedno stare marke avstrijske od l. 1851, 1852 in 1854, ki so pa v resnici „raritete“ (redke). Oddajajo se kar po 5–10 kr. ena!! Posebno vrednost imajo tudi marke tujih držav. Marke iz San-Marino, Paraguai, San-Maurizio, Japan, Hongkong, Island, Monaco, Ceylon itd. plačujejo se prav dobro. Stari koleki, vtisnjeni na nekdanja vradna prodajalna pisma (bolli), rudeči (6 Kreuzer, 3 Kreuzer, ein Gulden) so kaj dobri! Sploh, čim starši in večje veljave, tim boljši. Da ne zabim, koleki morajo biti štirivoglato izrezani ali izstriženi z enim perstom prostora okoli na vse strani.

Priporočam se v nadaljno blago podporo! Karol Čigon, vikar v Temnici na Krasu, zadnja pošta Kostanjevica.

Iz Škofje Loke 21.7. Pretekli ponedeljek pokopali smo na starološkem pokopališču preč. gospoda župnika Bl. Šokliča, umerlega v krepki dobi petdesetih let. Pokojnik bil je vzor gorečnika za čast Božjo in kot tak je zaslužil, da mu napišemo v spomin to-le malo verstic. Odkar je bil pri nas — in tega je nad 11 let — ni miroval nikdar; vedno je kaj napravil in popravil pri cerkvah tu ali tam. Da je naša župna cerkev sedaj tako lična in, kolikor je bilo mogoče, jednotno v jednem slogu — gotovskem —, to je njegova zasluga. Prenovil jo je zunaj in znotraj, napravil ji novo streho, nov tlak, novo zakristijo, en nov oltar, nov božji grob, lepo belo nebo in premnogo manjših reči. Zadnja njegova naprava bila je dragocena mašna obleka, katero je sam imel oblečeno le enkrat. V načertu je imel dalje najprej prepotrebne nove orglje, — no, zveršiti ga ni mogel. Prav tako skerbel je tudi za podružnice: pri treh je napravil nove zvonove, pri treh nove in prenovljene oltarje, več novih bander in obilo družega. „Gospod, ljubil sem lepoto tvoje hiše in bivališče tvojega veličastva“, molil je vsak dan s polnim pravom. Ista gorečnost kazala se je v njegovih jedernatih pridigah. Praznih besed ni mlatil nikdar; kar je rekel, bilo je jedro, — in to je nekaj! pa dasi mu je bila časih beseda terda — govoril je odkritoserčno, — poslušalo ga je ljudstvo z izrednim zanimanjem. Pokojnik bil je mož resnega lica, — imel pa je v zalogi vedno obilo čilega dovtipa in pereče satire; a pod nekoliko terdo vnanostjo bila je skrita nežno čuteča duša. (Že oporoka njegova priča o tem, ki odmérja 2 tretinji njegovega premoženja cerkvam, revežem in raznim verskim vstanovam). In takega moža spoštuje, kdor ga je poznal — tembolj, ker ga marsikdo napačno umeva in sodi! Da so ga duhovni tovarši čislali in ljubili, svedoči njegov veličastni pogreb; 41 gospodov se težkó kedaj snide na deželi.

Vsem tem častitim deležnikom, pevcem, darovalcem vencev, gasilcem, čitalnici, vsem serčna hvala za poslednjo čast skazano pokojnemu župniku! „V večnem spominu bo pravični, ne bo se mu bati zlobnega govorjenja.“ (Ps. 111, 7.)

Iz Ternovske fare na Notranjskem. Več mescev je že preteklo, od kar smo zadnje verstice iz našega kraja brali v „Zg. Danici“; zatorej se nadjam, da bo čast. bralcem všeč, ako jim danes od tod

zopet kaj poročam. Ker se dan danes o šolah mnogo govori in piše, naj tudi jest začnem pri šoli. — Znano je čitateljem, da so lanske jeseni v Ternovem „uboge šolske sestre de Notre Dame“ pričele dekliško šolo, in sicer s prvimi razredom. Kako da je bila hiša blagoslovljena, kako so bile redovnice po samem prevzvišenem knezoškofu slovesno vpeljane, — to je bilo naznanjeno v „Slovenca“ in tudi v „Danici.“ Že prvo leto se je oglasilo kakih petdeset malih deklic, ktere pridno šolo obiskujejo. Tudi je očitno, da imajo šolarice posebno spoštovanje in ljubezen do svojih učiteljic, tako da celo o prostih dneh rade k njim zahajajo. Napredek v učenju se sploh hvali, in kar človeku posebno vgaja, je lepa vzgoja deklic, ktera se očitno kaže v mirnem, prijaznem obnašanju na potu v šolo in iz šole, in v lepem vedenju v cerkvi pri službi Božji. Stariši so sploh zadovoljni in veseli ter iz serca hvaležni blagim redovnicam, ktere se iz zgolj ljubezni do mladine neumorno trudijo v svojem poklicu.

Prihodnje šolsko leto se bo pričel 2. razred in tako bo šola vsako leto rastla, da slednjič bo popolnoma štirirazredna ženska učilnica. Letos bo tudi nekaj deklic sprejetih v vstav v popolno oskerbljevanje in vzgojo.

Da ta vstav vsestransko napreduje, se imamo zahvaliti radodarnosti in vnemi verlega gosp. Janeza Valenčič-a, kteri je daroval lepo hišo z zemljiščem, ter še vedno vsestransko podpéra redovnice in šolo. V hiši je jako prostorna kapela, ktero je omenjeni mož z vsim potrebnim bogato preskerbel. Spomladi je bil v kapelici postavljen lep marmornat oltar, z bogato pozlačenim tabernakelnom. Izdelal ga je po načertu gosp. Ivana Pečnika, umirovljenega profesorja, ranjki Vurnik iz Radoljce. Svetilnico, svečnike in kanontable je pa vtil g. Samasa. Vse delo je lično in zveršeno v lepem slogu, ter stane blizo 700 gld. Tudi zvon, kakih 100 liber težak, je bil nedavno iz livarne Samasove pripeljan; ter bo v malo dneh ljudi vabil z malega, na desnemu stoječega zvonika k daritvi sv. maše. Upamo, da se bojo ljudje potem še bolj pogosto zbirali v samostanski kapeli častit in molit Jezusa, pričujočega v presvetem zakramentu, kteri ne prebiva sedaj le v samotni farni cerkvi, temuč je v sredi vasi med nami, kakor naj boljši pastir med svojimi ovčicami.

Te dni je dobila kapelica po dobroti vstanovnikovi lep križev pot. Podobe so ginljivo izdelane in okvirji umetno izrezljani, v naravni lesni barvi, nekoliko pozlačeni. Križevi pot bo lepota samostanski kapeli; menda ravno tak je, kakor oni, kteri kinča kapelo v ljubljanskem Marijanišču. V kratkem pride teržaški o. frančiškan blagoslovit zale podobe Kristusovega terpljenja, pred kterimi bojo v prihodnje redovnice, pa tudi druge pobožne duše premišljevale smert Gospodovo, ter se tako vdeleževale obilnih odpustkov in milost, ktere sv. Cerkev daruje temu pobožnemu opravilu. Da je imel mož, kteri je vse to pripravil, mnogo skerbi, mnogo sitnost in premnogo stroškov, je lahko verjeti. Vendar je vse storil rad in veselega serca, in kakor je obljubil, ne bode svojega vstava tudi v prihodnje zapustil. Vsi dobro misleči farani so dobrotniku iz serca hvaležni; vendar, žal, da je tudi takih, kteri ne spoznavajo, ter možu iz raznih vzrokov nepotrebne sitnosti in zapreke stavijo in mu mnogo britkost prizadevajo. Ker mene

ne vodi strast, temuč le ljubezen za dobro reč in ker se radjam, da bojo tudi oni, kateri sedaj ne gledajo s prijaznim očesom našega vstava, sčasoma mu gorki prijatelji postali, zato rej nočem imén imenovati, in tudi ne naštevati nagibov, kateri omenjene osebe vodijo pri njihovem početju. — Mnogo zaslug pri našem zavodu ima tudi p. č. gosp. dekan J. Vesel, kateri si je mnogo prizadel, da smo dobili potrebne dovoljenja, da se je zamogla že letos šola začeti. Zavod in šola, v kateri tudi sam podučuje, mu je vedno zeló pri sercu. — Naj sklenem te verstice z iskreno željo, da Božji blagoslov, kateri je do sedaj očito spremljal naš vstav, tudi nadalje pri njem ostane, da bo v prid in korist ženski mladini rastel in cvetel. —

XY.

Iz Želimelj. 11. julija. (Posvečevanje cerkve, birma.) Pred leti že so naš č. g. duhovni pastir s pomočjo blagih dobrotnikov, s svojim in s trudom domačih faranov sozidali lepo, našim razmeram prav primerno novo cerkev. Že nekaj lét smo obhajali službo božjo in vsa cerkvena opravila v njej. Ko pa je letos počil glas, da bodo naš višji pastir obiskali sosednje duhovnije, in smo zvedeli, da mislijo mil. g. knezoškof obiskati tudi našo faro, napotili so se naš skerbni duhovni pastir precej v Ljubljano prosit, naj bi o tej priliki blagovolili škof tudi posvetiti našo farno cerkev. Prošnja je bila uslišana, in dan posvečevanja določen na 7. julija. Zadnje dneve poprej smo z veseljem delali priprave po navodu domačega gospoda. Zastave smo razobesili, mlaje postavili okrog cerkve, priredili pa smo tudi šotor za svetinje, ki naj bi se vzdale v veliki oltar. Le ena skerb nas je obhajala: Kaj, če bode deževalo? Bog nas je uslišal, imeli smo lepo vreme in prelepo slovesnost. V nedeljo okrog osme ure pripeljali so se višji pastir, spremljani od preč. g. dekana M. Križnarja, čč. gg. dr. J. Lesarja, in župnika na Gradu J. Tomažiča, in še nekaterih drugih gospodov iz Ljubljane. Pozdravili so najpervo visokega gospoda domači duhovni pastir v imenu fare, ki je vsa vesela in praznična, ker ima med seboj višega pastirja. Nato se jim predstavi graščinski nadlogar g. Šauta. Ko jih je pozdravil še občinski odbornik v imenu želimeljske občine, podali smo se med pokanjem topičev in zvonjenjem v župni dom, odkoder so kmalu na to nastopili knezoškof svoje opravilo — posvečevanje cerkve. Ginljivi obredi so vidno budili pobožna čutila v sercih ljudstva, ki se je vseskozi spodbudno obnašalo. Svečanost povečali so pevci pod vodstvom znanega čast. o. Angelika iz Ljubljane, ki so vse antifone, vse psalme in sploh ves pevski del v občno zadovoljnost in spodbudo izveršili. Ko so višji pastir opravili najsvetejšo daritev pri novoposvečenem oltarju, stopili so na leco, ter dasiravno je bilo že kasno, so vendar v prav ginljivem govoru zahvalili se domačemu gospodu duhovnu za ves trud, pa tudi faranom za delo in skerb pri zidanji lepe hiše Božje. Opominjali pa so tudi, naj bi vsak sedaj, ko je farna cerkev sozidana, skerbel tudi za to, da sozida v svojem sercu Bogú prijetno bivališče. Ljudstvo, slišati milo besedo svojega višega pastirja, bilo je vidno ginjeno. Slednjič podelili so mil. knezoškof še zakrament sv. birme 75 otrokom iz domače in sosednjih duhovnij, ter opravili kot sklep slovesnosti tudi še navadne molitve za mertve v cerkvi in na pokopališči.

Popoldne ob 4ih navzoči so bili visoki gospod tudi pri slovesnih litanijah, potem so še nekoliko pomolili, in se odpeljali nekako ob 5ih po dolini proti Turjaku in Škocijanu.

Zvonovi so jim zvonili v slovó, in topiči so jim dali čast, nam pa so serca kipela poslovljajoč se od tako blazega, trudoljubivega in pobožnega višega pastirja. Bog jih ohrani v najboljšem zdravju, ter poverni sto in stokrat ves trud, ki ga imajo za svoje ovčice!

Cerkev želimeljska je sicer majhna — primérna majhni fari — a prav čedna in kusno je sozidana. Nad velikimi vrati dviga se zvonik. Izmed notranje oprave naj omenim veliki oltar, sozidan iz cementa, ki bi čast delal vsaki farni cerkvi. Na desni in levi pa sta v majhnih kapelicah dva lesena stranska oltarja s slikami domačih mojstrov. Tudi leca, ne sicer dragocena, pa vendar lično izdelana, napravlja prav prijeten vtis. O kratkem: vsak, kdor cerkev vidi, se mora čuditi, da si je mogla tako majhna in ne ravno bogata fara zgraditi tako lepo cerkvico. Glavna zasluga pač gré domačemu gospodu, ki se ni ustrašil ne truda ne pota, dokler ni dodelal, kar je tako iskreno želel. Postavil je lepo hišo Božjo v čast Najvišemu, sebi pa spomenik, katerega časa zob ne ogloje. Bog poverni vsem vse!

Pazin, Istrija. Zopet Vam, dragi bralci „Zgodnje Danice,“ nekaj naznanjam o cerkveni napravi in olepšanji. Kakor sem v zadnjem listu štev. 29. že poročal, da je g. Janez Gosar v naši frančiškanski cerkvi mnogo lepega naredil, moram tudi danes omeniti in naznaniti, da je ta naš mojster izdelal lep „kancelj,“ leco, kateri ne dobite berzo enake. Naslikal je štiri evangeliste na stranéh, na sredi pa Kristusa, dobrega pastirja, tako ponižnega in pobožnega, da more tudi terdo serce omečiti. Na vprašanje, kje da stanuje g. J. Gosar, naznanjam: v Pazinu (Pisino) ali Mitterburgu v Istriji.

Gosp. Gosar sprejema tudi vsako malo ali veliko delo v popravo in je tudi posebno na surov zid, „freško“ dobro izurjen slikar. Njegova dela gredo pod garacijo. M. L. *)

Sveta Ana.

Veselo obslužava
Se svete Ane god,
Kjerkoli je višava
In pa slovenski rod.

Sred splošne hudobije
Njo pošlje Bog na svet,
Naj milost nam zasije,
Nas z Bogom spravi spet.

Pobožno jo živela,
Molila je serčno;
Za Boga le gorela,
Zaupala v nebo.

Tovarša si je zbrala,
Očak bil Joahim;

*) Dopisi, ako vstrezajo namenu katol. lista, se sprejemajo s hvaležnostjo. Vr.

Nadloge se ni bala,
Voljno terpela ž njim.

Veselja ni imela
Do pozne starosti;
Zdaj hčerko je spočela,
Marija, Te rodi.

Pobožna skerbna mati
Nedolžno hčer uči
Boga se vselej bati,
Mu zvesto služiti.

Nji ženina pridruži
Iz hiše Davida;
V devištvu Bogu služi
Pod varstvom Jožefa.

Po trudu in težavah
Plačilo zadobi;
V nebeških zdaj višavah
Se večno veseli.

Pogledaj milostljivo,
O sveta Ana nas;
Pri Bogu prosi živo
Nam varstva vsaki čas.

Mladino da ohrani
Vse zapeljivosti;
Zakonce vedno brani
Nesrečnih, hudih dni.

Še bolnikom sprosi
Na novo zdravja slaj,
In v merzli smertni rosi
Zaup, o Bog, jim daj.

Daj sveto, nam živeti
Zdaj v stanovitnosti:
Daj srečno še umreti,
Nam v božji milosti!

Simon Gaberc.

Razgled po svetu.

Iz apostolske prefekture Dahomejske.

(Pismo misijonarja p. Lecren-a p. Planque-ju, vesoljnemu predniku afrikanskih misijonov.)

(Dalje.)

(Pater Moran in njegov tovariš.)

Kmalu smo prišli v Atakpame. Ondi smo zagledali p. Moran-a, kateri je šel proti nam in molil brevir. Spremljal ga je njegov tovariš Esi-soso, to je: lepo belo jagnje, njegov neolčljivi spremljevalec. Ubogi pater je bil cela dva mesca sam; lahko si je tedaj misliti veselje, s kakoršnim nas je sprejel. Šli smo v njegovo hišo in v desetih minutah sem se vstanovil ondi, kjer so stanovali patri od svojega prihoda, to je, od 22. sušca 1886. Pa kako je to stanovanje? Dve majhni slabi sobi, kjer je nekdanj stoloval stari slepi kralj. Glavna soba je 2 $\frac{1}{2}$ metra široka in 3 metre dolga. Dve okrogli okni. Zidovje je počeno,

strop ravno tako. Perva soba nam služi kot stanovališče, obednica, spalnica i. t. d. Druga soba, katera ima isto veličino, je shramba za zaboje, hrano in druge stvari, katere zamenjujejo patri s prebivalci za ovce, kokoši in druge potrebščine. Tukaj se daruje vsako jutro sveta maša.

* * *

Pervo leto so morali misijonarji preterpeti premnogo reve in hudih preskušenj. Kako reven je prostor, kjer se obhaja presveta daritev! V jaslicah v Betlehemu Jezus ni bil ubožnejši nego tukaj. — Vendar misijonarji niso tožili. Vedeli so, da misijon, kateri je zidan na preganjanje in preskušnje, ima terdno podlago. Načertal bodem žalostne dogodbe, katere so doživeli misijonarji od svojega prihoda pa do danes. Za tem pa tudi kaj povedal o njihovih nadah, upanji in o čudovitem načinu, kako je Bog blagovolil vterditi svoje delo.

Atakpame je neravna, na vseh stranéh z griči posuta dežela. Veliko gričevje, katero se vleče od severozahoda proti jugozahodu, je naravna meja te pokrajine proti Akposi. Nekdaj je bila dežela zelo gosto obljudena; ravnina in berda so bila pokrita s hišami. Štela je kacic 150,000 duš. Prebivalci so bili raznih plemén, katera so bežala iz Dahomej-a radi pogostih napadov. Ko so prišli prvi izselniki v to rodovitno pokrajino, kupili so si zemljišča in se tu naselili. Prebivalstvo se je množilo bolj in bolj; vsa pokrajina je bila pokrita s krasnimi nasadi. Toda tudi na to stran si je skušal dahomejski kralj razširiti svojo državo. Bilo je mesca januarija 1849. Ta čas imajo ondotna ljudstva navado, požgati visoko travo. Dahomejski vojaki so šli za ognjem in se potem do večera skrivali v veliki travi, katera raste ob neštevilnih tamošnjih potokih, in katere ogenj ni dosegel. Ko so se domačini ulegli k počitku, pričeli so Dahomejci svojo kervoločnost. Požigali so hiše, pokončevali nasade, morili na pol speče prebivalce in jih vlačili v sužnost.

Vendar jih je mnogo ušlo smerti in jetništvu. Treba je bilo mesto na novo sozidati in potem skerbeti za njegovo varnost. Trije glavarji so se postavili narodu na čelo. Jeden se je vstanovil proti severju, drugi proti vzhodu, a tretji proti jugovzhodu.

To sredstvo je rešilo Atakpame, kjer je bil ostal kralj s polovico svojih podložnikov. Zadnji slepi kralj je za svoje vlade trikrat zapodil nazaj prekucevalce. Bil je patrom zelo naklonjen.

Atakpame je sedaj samó še velika vas. Ne bilo bi potreba tukaj vstanoviti misijonske staje, ako bi ne bilo v obližji mnogo jako obljudenih vasi. Tako je pa vseh ljudi vendar-le precejšnje število, in razun tega prebivalstvo tudi še ni okuženo od mohamedanizma ali protestantizma.

Silovita smert dobrega kralja.

V Atakpame so prišli patri 22. sušca 1886. Vodil jih je kažipot, katerega jim je kralj poslal nasproti v Gpogive. Stari glavar jih je prijazno sprejel, ter jim bil vsestranski zavetnik. Upal je, da bode z njihovo pomočjo zopet zadobil pogled. Ker je poznal ubožnost misijonarjev, podaril jim je večkrat kokoši ali kaj družega tacega. Toda satan, kateri povsod dobro zatira, pri nas zlasti po prostomišljajkih, je tudi tam kmalu za to poskerbel, da je bil dobri

kralj zvijaško usmerteni in da je prišlo celó življenje misijonarjev v nevarnost.

Bilo je o veliki noči. Sorodniki kraljevi so ga prišli obiskat. Dali so mu toliko piti, da je ves vinjen na tleh obležal. Dejali so ga nato na njegovo ležišče. Bil je ves terd in ni mogel niti ganiti se s svojimi udi. Položili so mu roke na posodo z ogljem, katero je vsako noč bilo pri njegovi postelji. Zgorele so mu roke do komolca. Svojo nesrečo je še-le začutil, ko se je zbudil iz smerti podobnega spanja. Drugi dan ga je pričela merzlica tresti. Dal je poklicati patre in jih poprosil, da bi mu pomagali. Toda ni se dalo nič več storiti: zavest je zginila.

Dobri kralj je umerl 6. maja okoli petih zvečer. Pokopali so ga na nekem griču, precej daleč zunaj mesta. Imé mu je bilo Abasa.

* * *

Isti čas, ko so kraljevi sorodniki njega na tako grozen način usmertili, skušali so popi tudi misijonarje otrovati. Dve ženski ste derv šli namreč nabirat na „fetiševo goro.“ Zatoženi ste bili pri njegovih služabnikih, in ti so ju obsodili skrivaj na smert. Jedna je kmalu umerla za strupom. K drugi pa so precej poklicali misijonarje, kateri so ji dali zdravil, da je strup izbljuvala. V nekoliko dneh je bila popolnoma zdrava. Skoro potem pa je zopet pila iz otrovane posode. A zopet so jo rešili misijonarji. Nato jo je vzel njen oče k sebi in ji ni pustil ničesar vživati, razun kar se je v njegovi navzočnosti pripravilo. Sedaj je popolnoma zdrava.

To je bilo za fetiševce pa vendar le preveč, da bi odslej bili nezmožni moriti svoje žertve; bi dali slovó slastnim pojedinam za mertveci, kjer se pije palmovo vino in pivo iz koruze, ter se je tolsto mesó darovanih ovac in kóz. „Ugonobiti je treba te prederzne belokožnike. Pomagajo naj samim sebi, ako morejo!“ In res, na veliko soboto so pili misijonarji palmovo vino, namešano z otrovom. Drugo jutro je prvi zbolel pater Moran. Pater Banquis mu je dal sredstvo, da je mogel bljuvati; odleglo mu je takoj, vendar je terpeló več mescev, predno je popolnoma ozdravel.

Komaj je p. Banquis dal zdravilo svojemu tovaršu, že se je pričel tresti in čutil je iste bolečine kot njegov sobrat. „Ljubi Moran, sedaj so se naju lotili,“ dejal je svojemu tovaršu. „Videli bomo, je-li res hudič močnejši nego Bog!“ Pri teh besedah je tudi sam zavžil zdravilo, ki mu je takoj pomagalo.

V istem trenutku poslal je oni, ki je otroval pijačo misijonarjev, — to so namreč kasneje zvedeli — vprašat, kako se pučutita. Odgovorila sta, da sta bila sicer nekoliko bolehná, da se pa znata zdraviti. Sedaj ne čuti ne jeden ne drugi več otrovanja. Ko pa sta naslednje dneve šla tudi iz hiše, čudili so se jima njihovi prijatelji in jima dejali, da celo mesto ne govori o ničemu družem, kot o njihovih čudnih zdravlilih. Niti fetiševci, tako so dejali, ju ne morejo končati, ona pa lahko vsacega rešita smerti, ako le hočeta. Ta vera se je med ljudstvom globoko vkořeninila, zlasti zató, ker se jima je posrečilo več nevarno bolnih ozdraviti.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpač in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Priporočujem sebe v nek dober namen, da bi me dobrotljivi Bog uslišal na priprošnje Naše ljube Matere B., ssv. Jožeta in Antona Pad., in pa nekega dečka da bi se vdal in ostal pri naukih, če je Božja volja. — Hudo bolan za zdravje, če je Božja volja. — Neka dušna zadeva, da se vrvna po Božji volji. — Bolan duhoven za pomoč.

Zahvale.

„Že več lét zeló bolehen duhoven naznanja iskreno zahvalo, ker je na priprošnju preblažene Device Marije dosegel mnogo milost, posebno da se mu je zdravje nekoliko zboljšalo.“

Naznanjam ti očitno serčno hvalo preč. Devici Lurški! — Očeta sem imel na smertni postelji. Niti zdravnik niti duhoven, ki ga je z Bogom spravil, ni imel več upanja, da bi kedaj še ozdravel. Jemajoč od vseh slovó, želi še enkrat prejeti sv. obhajilo in na to mu dam jaz par požirkov lurške vode, s priporočilom, naj jo po odmoljeni molitvi k Lurški Mariji Devici, z zaupanjem v njeno moč, pije. In — hvala Mariji! — komaj je to zavžil, čutil se je boljšega, bil je ves zadovoljen in zahteva jedi: od tistega dne je vedno boljše. Upam da mi ga „Brezmadežno Spočeta“ ohrani še nekoliko časa, čeravno je že v veliki starosti. Ave Maria! Ave Virgini christianorum!

V Temnici na Krasu, 18. jul. 1889.

Karol Čigon, vikar.

Listek za raznoterosti.

Lepa prilika ljubljanskim človekoljubom. Videti je bilo te dni cela kardela mladih dečkov, ki so postopali ob šenklaški cerkvi in sem ter tje švigali. Znati je, da so to šolarji, ki o počitnicah nimajo kaj početi in se potikajo — kdo vé vse kod in kje — v tem, ko grejo starši za delom. Naj bi se našli kakoršni koli kerščanski ljudoljubi, ki bi takim dečkom za malo plačo dali kako opravilo; to bi bila velika dobrota za starše, za otroke in za mesto. Naj ložej gotovo bi mestni svét kaj primernega sklenil v tem oziru.

O sv. birni v Šmartnem pri Kr. lepi dopis prejeli pozno; torej hvaležno drugi pot.

Duhovniške premembe v Ljubljanski škofiji. Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Val. Bernik iz Kranjske gore v Mošnje; Fr. Verhovšek iz Sodražice v Kranjsko goro; Alojzij Pehani iz Križevega pri Kostanjevici v Sodražico; Fr. Rozman nastavljen je kot duhovni pomočnik v Knežaku; Alojzij Bobek je imenovan župnijski oskerbnik v Godoviču. Č. g. Val. Klobus gre iz Godoviča za kurata v Slap.

Novomašniki v Ljubljani so preteklo nedeljo, 21. t. m., prejeli presbiterat. — Nove maše. Čč. gg. iz četrtega leta: Bojanec Ant., 11. avg. v Št. Petru pri Novem mestu; Cuderman Iv., 4. avg. na Tersteniku pri Kr.; Havptman Peter, 28. jul. v Dolu; Hierše Fr., 4. avg. v Horjulu; Košir Fr. 22. jul.

na Rožniku; Mavring Jan., 28. jul. na Igu; Mensinger Jož., 28. jul. v Počatkih na Češkem; Pelc Ivan. 28. jul. v Ribnici; Plečnik Andrej, 28. jul. v nunski cerkvi v Ljubljani; Smolnikar Luka, 4. avg. v Spodnjem Tuhinji; Šmid Ant., 11. avg. v Šmartnem pri Kr.; Vidergar Vinc., 4. avg. v Moravčah; Žagar Jož., 4. avg. na Trebelnem; Železný Alojzij v Vel. Ždikovu na Češkem. Iz tretjega leta: Bezeljak Jan., 28. jul. v Logu pri Vipavi; Birk Fr., 4. avgusta pri sv. Petru v Ljubljani; Čekal Ferd. 28. jul. v Vobratanu na Češkem; Novak Matija, 28. jul. v Podzemlju pri Metliki; Piber Iv., 4. avgusta na Bledu; Šifrer Ljudovik, 4. avgusta pri sv. Jakobu v Ljubljani; Šiška Jan., 11. avgusta pri sv. Petru v Ljubljani.

V Lavantinski škofiji. Č. g. Josip Osterc, dosedaj pri sv. Tomažu tik Velike nedelje, pride za kapl. v Cirkovce; na njegovo mesto gre novomašnik č. g. Fr. Moravec. Čast. g. Ivan Vreže v Šmartin pri Slov. Gradci; novomašnik č. g. Ant. Medved II. v Soštanj. — Umerl je č. g. Jos. Hernah, duhovnik v pokoji, v Remšeniku, 29. jun. — Č. g. Jak. Marzidovšek, c. kr. vojaški kapl. v Zadru, pride na enako mesto v Gorico, in č. g. Fr. Danko, c. kr. vojaški kapl. v Mariboru, gre v Celovec.

Nove maše v Lavantinski škofiji: 12. jul.: g. Fr. Hurt v Mariboru v cerkvi sv. Alojzija; 14. jul.: gg. Peter Zadravec pri Mariji Snežni, Jožef Zagajšek pri sv. Martinu pod Vurbergom; 21. jul.: gg. Jožef Cerjak v Podsredi, Jožef Gunčer v Slov. Bistrici, Fr. Janežič v Kapelah pri Brežicah, Fr. Ogrizek pri sv. Križi poleg Slatine, Alojzij Urban v Vuhredu; 28. jul.: g. Št. Pivec v Laporji; 4. avgusta: gg. J. Bogataj v Stari Loki, M. Medved v Cirkovcah, Jan. Munda v Ormoži, Jan. Rotnar v Lembahu; 11. avg.: g. Ant. Veternik pri sv. Jožefu v Celji in 18. avg.: gg. Alojzij Šuta pri sv. Bolfanku v slovenskih Goricah, Fr. Valenko pri sv. Marjeti nižje Ptuja.

Romanje v Rim priredil bode poseben odbor na Dunaju, kateri se je ustanovil na priporočilo društva sv. Severina. Pričelo se bode na Dunaju 30. septembra t. l. s posebnim vlakom južne železnice. Terpelo bode štirinajst dni.

Tje gredé obiskali bodo romarji grob sv. Antona v Padovi, hišico presv. Device v Loreti, nazaj gredé pa cerkev Porcijunkulo, grobno cerkev sv. Frančiška Serafiškega in sv. Klare Asiške. V vseh teh krajih se bodo romarji mudili več ur. V Rimu bodejo skupno obiskali sedem glavnih cerkvá in druga važnejša svetišča; dalje katakombe, koloseum, Ekce-Homo-stopnjice in druge češčenja vredne kraje. Kedaj da bode avdijenca pri sv. Očetu, se bode kasneje naznanilo. Vstopnice k tej avdijenci se bodo dajale le proti priporočilom od duhovske strani ali kacega katoliškega društva. Za to romanje bodo izdajali dvojni vožnji listki, in sicer eni z veljavo štirinajst dni. Deležniki se bodo tje in nazaj vozili skupaj s posebnim vlakom. Druge karte bodo imele 45dnevno veljavo. Posestniki teh vožnjih listkov se bodo lahko kedarkoli v 45 dnéh povernili. Cena za vožnjo po progi Dunaj-Rim in nazaj je:

a) Pervi razred 95 gld., drugi razred 68 gld., tretji razred 41 gld. av. velj. (Veljava vožnjih listkov na 14 dni.)

b) Pervi razred 100 gld., drugi razred 72 gld., tretji razred 44 gld. (Veljava vožnjih listkov na 45 dni.)

Pot: Dunaj (južni kolodvor), Bruck ob Muri, Št. Mihel, Beljak, Ponteba, Videm (na Furlanskem), Padova, Bologna, Loreto, Foligno, Rim — Assisi, Perugia, Florenca, Bologna, Videm, Ponteba, Dunaj. — Posestniki kart s 45dnevno veljavo se o vračanju lahko ustaviijo, kjerkoli drago.

Pismena oglasila za vdeležitev na tem romanji naj se pošiljajo, z denarom za zahtevani razred vred, pod naslovom: Mayer'sche Buchhandlung, Wien I. Singerstrasse Nr. 7. (Deutsches Haus) najkasneje do 15. avgusta t. l. Natančneje vesti o romanji daje: Kanzlei des S. Severinus-Vereines in Wien, I. Annagasse Nr. 9; St. Norbertus-Kunst- und Buchdruckerei-Verlag, Wien I. Curhausgasse in Reisebureau von G. Schroockl's Witwe, in Wien I. Kolowratring Nr. 9.

Romarji, kateri so se oglasili, pa so zadržani radi nepričakovanih ovir vdeležiti se romanja, dobé svoj denar nazaj, ako morejo najkasneje do 10. septembra odboru opravičiti svoje zadržanje z važnimi vzroki.

Iz Kaire, 13. jul. 1889, piše prečastiti g. apost. vikarij srednje-afrikanski, škof Sogara, do našega prevzviš. gospoda škofa: Prejel sem predvčerajšnjem po pošti 190.88 frankov od ordinarijata Vaše prevzvišenosti.*)

Ne najdem beséd, da bi Vam zadostno razodel živo zahvalo; tolaži me pa nada, da bode to storil Gospod Bog namesto nas. In zato ne bom pozabil s svojimi zamurci goreče moliti in prositi naj višega Povračevavca, da neprenehoma izlija naj obilniši blagoslov nad Vašo Prevzvišenost in nad Vam izročeno verno čedo...

Frančišk,

škof in apost. namestnik srednje Afrike.

Bratovske zadeve za veliki serpan. Splošni namen: Odprava sužnjosti. Posebni namen: 1. dan. Verige sv. Petra. Vse že ne zaznamnjane in neprevidene zadeve. Mnogi v stiskah. — 2. dan. S. Alfons Lig. Družba najsv. Odrašenika. Razširjanje pobožnosti Jezusov. presy. Serca. Mnogo pravnikov. — 3. dan. Najdenje sv. Štefana. Pomirjenje v litomeriški škofiji. Odvernitev sovraštav.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Ant Jamnik 6 gld.

Za sv. Očeta: Soriški farani po č. g. župniku 4 gld.

Za sv. Detinstvo: Po preč. g. župniku J. Rozmann 10 gld.

Za bratov. Naše ljube Gospé presv. Serca: J. K. 1 gld.

Za Marijanišče: Mil. g. prošt Peter Urih 20 gld. — Č. g. župn. Fr. Povše 3 gld. — Č. g. prof. Miha Lazar 3 gld. 40 kr. — Č. g. Fr. Mekinee 3 gld.

*) Med tem 87 gld 10 kr. zbirka „Zgod. Danice“ Opomniti moramo, da enkratni so prevzviš. gosp. knez in škof naš poslali naravnost škofu Sogaru v Kairo, ker je posebej prosil pomoči; sicer pa vse leta vis. čast Ordinarijat pošilja darove za srednjo Afriko na Dunaj sl. odboru za srednjo Afriko, med katerimi so tudi zbirke „Zgod. Danice“ ki jih oddajamo v kn. škofjski kanceliji. Ko nekaj teh darov smo poslednji čas poslali tudi v Verona v vstav za zamurski misijon v srednji Afriki. Vr.